

старецъ, който идеше отъ далече и бързаше да стигне въ града, гдѣ, както му бѣхъ казали, былъ злѣ боленъ еднородный му сынъ. Позвѣтъ му треперяхъ отъ изнеможеніе, и той бѣ принуденъ да посѣдва, зачтото бѣше вече капижлъ; но пакъ не искаше да си почине, докѣ не види несчастныя си сынъ.

Като вѣрвѣхме наедно, видѣхме единъ пѣтекъ, която прѣпрѣчваше прѣдъ лозія-та. „Да ли бѣхъ можалъ да идѣ отука?“ попыта мя честный старецъ. „Пѣтя-тъ бы ми станжлъ единъ четвертъ пѣкъсъ.“ — „Зачто нѣ?“ рекохъ му. „Пѣтека-та е утъпкана, и нѣма да повредишь ничто, ако прѣминешъ прѣзъ лозія-та; на тая страна не е ни обградена.“ Старецъ-тъ ся увѣри на думы-тъ ми и, като ся поподирѣ на тоякъ-тъ си, възлѣзе на пѣтекъ-тъ. А азъ взехъ пакъ общія пѣтъ.

По кога, като поотстѣжихъ малко и стигнахъ на едно мѣсто високо, поискахъ да видѣхъ, что станжъ старецъ-тъ, и, Боже мой, что видѣхъ! Видѣхъ, че го бие безъ милость единъ челоуѣкъ варваринъ, който го влачеше силомъ. Всичка-та ми кръвъ возврѣ; той часъ му потекохъ на помощь. Но едва стигнахъ до срѣдъ-тъ на пѣтя, и видѣхъ безбожника, че остави стареца и оттече да доведе дружинъ-тъ си.